

सम्पादकीय

अर्थतन्त्रमा सुधारको खाँचो

एक महिनामै १ खर्ब ६५ अर्ब रुपैयाँ रेमिट्यान्स भित्रियो । वैशाखमा भित्रिएको रेमिट्यान्स अहिलेसम्मकै सबैभन्दा धेरै अर्थात् कीर्तिमानी हो । विदेशी मुद्राको सञ्चिति वैशाखसम्म २५ खर्ब १२ अर्ब ९५ करोड पुगेको छ । केन्द्रीय बैंकले कम्तीमा सात महिनासम्मको वस्तु तथा सेवा आयात धान्न पर्याप्त हुने गरी विदेशी मुद्रा सञ्चितिको लक्ष्य राखेको थियो । तर १४ महिनालाई काफी हुने मुद्रा सञ्चित भएको छ । शोधान्तर ४ खर्ब ३८ अर्ब बचतमा छ ।

चालु आर्थिक वर्षका पहिलो १० महिनाको तथ्यांक हेर्दा अर्थतन्त्रको बाह्य स्वरूप सुधारोन्मुख देखिन्छ । निर्यात ७२.७ प्रतिशत वृद्धि भएको छ । मूल्यवृद्धि दर पनि केही घटेको छ । तर खुसी भइहाल्ने अवस्था छैन, किनभने यो सन्तुलन सतही हो । आन्तरिक अर्थतन्त्र कमजोर छ । आन्तरिक अर्थतन्त्र चलायमान भएको छैन । नेपाली अर्थतन्त्रको बोक्रो बलियो र गुदी कमजोर छ भन्ने देखिन्छ । बजारमा माग छैन । उत्पादनको वृद्धि न्यून गतिमा छ । निजी क्षेत्र लगानीका लागि उत्साहित देखिन्न । निजी क्षेत्रमा कर्जा प्रवाह १२.५ प्रतिशतको लक्ष्य राखिए पनि ७.३ प्रतिशतमा सीमित भएबाटै उद्यमी व्यवसायीले भनेजस्तो वातावरण भएन भन्ने हो । सरकार राजस्व संकलनमा सफल छैन । पुँजीगत खर्चमा पनि असफलजस्तै छ । निजी क्षेत्र उत्साहित नहुनुको कारण वातावरण नपाउनु हो र बजारको मागले पनि तान्न नसक्नु हो, त्यसको प्रत्यक्ष असर राजस्व र रोजगारी सिर्जनामा पर्ने नै भयो । वैदेशिक रोजगारीमा युवा बिदेसिने दर बढेकाले नै रेमिट्यान्स भित्रिने क्रमले कीर्तिमानी कायम गरेको न हो ।

बाह्य सूचकको सुधारलाई आधार बनाउँदै आन्तरिक अर्थतन्त्रमा सुधारको खाँचो देखिन्छ । त्यसका लागि स्पष्ट राजनीतिक इच्छाशक्ति, योजनाबद्ध कार्यान्वयन र निजी क्षेत्रलाई भरौसा दिलाउने वातावरण अपरिहार्य छ । बजारमा माग नबढेसम्म अर्थतन्त्र चलायमान पनि बन्दैन र विस्तार पनि हुँदैन । केन्द्रीय बैंकमा ३६० अर्ब ९८ करोड नगद मौज्दात थन्किएको छ । विकासका लागि त्यसको सदुपयोग गर्ने ल्याकत सरकारले राख्नुपर्ने थियो । अर्थतन्त्र चलायमान बनाउने प्रमुख क्षेत्र निर्माण हो । सरकार आफैँ पुँजीगत खर्च गर्न कमजोर भएपछि निर्माण क्षेत्र सुस्ताउनु स्वाभाविक भइहाल्यो । त्यसमाथि कृषि र खनिज क्षेत्र झर्नु सुस्त छन् । निर्यात वृद्धिमा भटमास, पाम तेल, र पोविस्टर धागोजस्ता वस्तुको योगदान छ । ती भनेको आयातित कच्चा पदार्थमा आधारित हुन् ।

आर्थिक गतिविधिलाई चलायमान बनाउन विकास खर्चको प्रभावकारी कार्यान्वयन चाहिन्छ । जुन सरकारको दायित्व हो । सुशासन, भ्रष्टाचार नियन्त्रणबिना आर्थिक सुधार सम्भव हुँदैन । त्यसका लागि चाहिने राजनीतिक स्थिरता हो । सरकारले त्यो छ भने पनि नाफा क्षेत्र (निजी क्षेत्र) आश्वस्त बन्न सकेको छैन ।

• कृष्णमणि पराजुली

बौद्धिक भन्नाले विशेष योग्यता र क्षमता भएका व्यक्ति भन्ने मानिन्छ । देश विकासका लागि यस्तो जनशक्ति आवश्यक हुन्छ । विशेष योग्यता, सिप र दक्षता भएका व्यक्तिको अभाव हुन नदिन राज्यले यस प्रकारका जनशक्ति उत्पादन गर्न विभिन्न विद्यालय, महाविद्यालय, विश्वविद्यालय र प्रशिक्षण प्रतिष्ठान स्थापना गरेको हुन्छ । बौद्धिक जनशक्ति उत्पादन गर्न सरकारले धेरै लगानी पनि गर्छ । उत्पादित जनशक्तिलाई उपयुक्त किसिमले व्यवस्थापन गर्न नसकेमा त्यस्ता जनशक्ति रोजगारीका लागि विदेश पलायन हुने गर्छन्, यसलाई बौद्धिक पलायन भनिन्छ ।

शिक्षित, दक्ष र प्रतिभाशाली व्यक्ति उत्पादन गर्न लामो समय र धेरै लागत लाग्ने हुन्छ । यी व्यक्तिका खास गरेर डाक्टर, इन्जिनियर, वैज्ञानिक, प्राध्यापक आदि पर्छन् । यस्ता व्यक्तिले स्वदेशमा कुनै रोजगारी पाउन सकेनन् भने रोजगारीकै लागि विदेश पलायन हुन्छन् । विदेश गएर छोटो अवधिमा उनीहरूले राम्रो आयआर्जन गर्न सक्छन् । यद्यपि राज्यलाई भने ठुलो धक्का पुगेको हुन्छ । राज्यले ठुलो धनराशि खर्च गरेर तयार गरेको बौद्धिक जनशक्ति बाह्य मुलुकले बिनालगानी प्राप्त गर्छन् । थोरै पारिश्रमिकमा दक्ष जनशक्तिबाट धेरै फाइदा लिएका पनि हुन्छन् । अहिले नेपालमा यही भइरहेको छ ।

जनशक्ति विकासका लागि सरकारले ठुलो रकम लगानी गरेको छ । निजी तहबाट पनि व्यक्ति अथवा परिवारले धेरै लगानी गरेको छ । २० प्रतिशतभन्दा बढी गरिवी भएको देशमा यसरी लगानी भएको रकमबाट

राज्यले कुनै फाइदा लिन नसक्नु भनेको ठुलो नोक्सानी हो । विशेष किसिमले उत्पादन गरिएका जनशक्ति अन्य मुलुकले उपयोग गर्न पाउनु र आफ्नो देश भने ठुलुठुलु हेर्नु भनेको सबैका लागि चिन्ताको विषय हो । नेपालमा बौद्धिक पलायन हुनुमा कुनै एक कारण मात्र जिम्मेवार देखिँदैन, यसमा धेरै कारण छन् । नेपाल अति कम विकसित देश हो । शिक्षा, स्वास्थ्य, रोजगारी, खानेपानी, विद्युत, पूर्वाधार विकासनिर्माण जस्ता धेरै क्षेत्रमा विकास हुन सकेको छैन । त्यस कारण आवधिक योजना वा प्रत्येक वर्ष ल्याइने वार्षिक बजेट तथा कार्यक्रम होस् उही र उस्तै किसिमका नीति तथा कार्यक्रम आउने गरेका छन् ।

मानिस विदेश पलायन हुन चाहँदैन । जसलाई पनि आफ्नै देश प्यारो हुन्छ । विदेशमा राम्रो पारिश्रमिक हुन सक्छ । केही अन्य सुविधा पनि होलान् तर आफ्नो देशमा जति रमाउन सकिन्छ विदेशमा निश्चय नै रमाउन सकिँदैन । यस्ता कुरा बुझाबुझ्दै पनि बाध्यताले मानिस विदेश पलायन हुन्छ । स्वदेशमा रोजगारीका अवसर कम भएकैले मानिस बिदेसिन्छ । स्वरोजगारको वातावरण र राज्यका तर्फबाट पनि रोजगारी उपलब्ध नभएपछि पलायन हुनुलाई अन्यथा लिन सकिँदैन । धेरै लगानी गरेको जनशक्तिले थोरै तलबमा काम गर्न पनि चाहँदैन किनभने उसले लामो समय खर्चेको र धेरै लगानी गरेको हुन्छ । जसले पनि समय र लगानीको प्रतिफलको अपेक्षा गरेकै हुन्छ ।

नेपालमा ब्रेन ड्रेनको ठुलो समस्या देखिएको छ । बौद्धिक जगत् मात्र होइन साधारण व्यक्तिको पनि ठुलो जमात विदेश पलायन भएको छ । करिब ७० लाखको हाराहारीमा वैदेशिक रोजगारीमा गएको अनुमान छ । यति ठुलो जनशक्ति देशबाट बाहिरिनुलाई कदापि राम्रो मान्न सकिन्न । यो जनशक्तिलाई स्वदेशमा खपत गर्न सिकिएको भए देशको आर्थिक स्वरूप नै अर्कै हुन्थ्यो । विदेश पलायन भएको जनशक्तिले पठाएको पैसाले उनीहरूको घरपरिवार धानिएको छ र देशको

अर्थतन्त्रलाई समेत ठुलो टेवा पुगेको छ । करिब ६१ खर्बको आर्थिक संरचना र औसत १७ खर्बको वार्षिक बजेट भएको मुलुकमा १८ खर्बको हाराहारीमा विप्रेषणबाट विदेशी मुद्रा स्वदेश भित्रिनुलाई राम्रै मान्नु पर्छ ।

देशमा गणतन्त्र आएपछि राजनीतिक स्थिरता देखिए पनि सरकारको अस्थिरता भने हट्न सकेको छैन । कुनै पनि दलको एकलौटी सरकार बन्न नसकेकाले पटक पटक सरकार फेरबदल हुँदै आएको छ । छिटो छिटो सरकार गठन र विघटन हुने कार्यले कुनै पनि राष्ट्रिय नीतिले स्थायित्व लिन सकिरहेका छैनन् । कुनै व्यवसाय सञ्चालन गरेर स्वदेशमा नै केही गर्छु भन्नेका लागि पनि विश्वस्त हुने आधार देखिँदैन । यस कारण पनि प्रतिभाशाली पटक पटक बौद्धिक व्यक्ति विदेश पलायन हुनुपर्ने बाध्यता छ । बौद्धिक व्यक्तित्वले जहिले पनि सकारात्मक परिवर्तन खोजेको हुन्छ । स्वदेशमा नै केही गर्छु भन्दा पनि अनुकूल वातावरण बन्न नसकेपछि विदेश गएर भए पनि केही गर्ने विचारले पलायनको बाटो रोज्छ । युवापुस्ता, जो अध्ययन अनुसन्धानसम्बन्धी कार्यलाई बढी मन पराउँछ । अनुसन्धानका क्षेत्रले कम प्राथमिकता पाएकाले यो कार्यमा पनि युवालाई त्यति सहज वातावरण देखिँदैन । यसकारणले पनि ऊर्जाशील र बौद्धिक जमातको विदेश पलायनले निरन्तरता पाइरहेको हो ।

मानिस स्वभावैले आफ्नो जीवनस्तर उन्नत बनाउन चाहन्छ । यसका लागि उसलाई स्रोतसाधनको आवश्यकता पर्छ । नेपाल जस्तो देशमा स्रोतसाधन सीमित र अपेक्षा असीमित हुने हुँदा यी दुई अवयवबीच सामञ्जस्यता कायम गर्न सिकिएको छैन । जसले गर्दा साधन र अपेक्षाको दुरी फराकिलो हुने गरेको छ । युवा तथा बौद्धिक पुस्तालाई कुनै कार्य सञ्चालन गर्न वित्तीय तथा भौतिक साधनको अभाव भएकाले यसैको प्रापिका लागि विदेश पलायन भएको देखिन्छ ।

विकसित मुलुकमा उन्नत जीवनशैली बिताउने अवसर मिल्छन् । यसको देखासिकीले पनि बौद्धिक जमातलाई प्रेरणा दिएको छ । युवा वर्गले धेरै कुरा सिकेको छ, जानेको छ, बुझेको छ र अध्ययन गरेको छ तर पनि आफूले प्राप्त गरेको ज्ञानलाई प्रयोगमा ल्याउन नपाएकाले ऊ विदेश पलायन हुन्छ । स्वदेशमा यी कुराको कमी भएकाले अवसरको खोजीमा विभिन्न देशमा उच्च जीवनयापनको खोजीमा गएको हुन्छ ।

विज्ञान र प्रविधिको विकासले गर्दा विश्व खुबिचँदै गएको छ । संसारको एउटा कुनामा भएको घटना क्षणभरम नै संसारभर फैलिएको हुन्छ । यस्ता घटनाबाट बौद्धिक जमात पूर्ण परिचित हुने भएकाले त्यसतर्फ आकर्षित छ । यस किसिमका अनेक प्रगतिले बौद्धिक जमातलाई आकर्षण गरेको हुन्छ, जसलाई हामी 'पुल फ्याक्टर' भन्छौं । अर्कोतर्फ स्वदेशमा बौद्धिक जमातलाई आकर्षण गर्न सक्ने आधारको कमी भएकाले विदेश पलायन हुने विषयले प्रश्रय पाइरहेको हो । यसलाई 'पुस फ्याक्टर' भन्न सकिन्छ । यसरी स्वदेशमा विकर्षण र विदेशमा आकर्षण बढी हुने भएकाले पनि बौद्धिक जमात पलायन हुँदै गएको छ ।

बौद्धिक पलायनले मूलतः नेपाल जस्ता अल्पविकसित देशलाई नराम्रो असर पार्छ । ठुलो सङ्ख्यामा देशभित्रको योग्य जनशक्ति विदेश पलायन भएपछि राज्यका विभिन्न क्षेत्र अविकसित हुँदै जान्छन् । यस्तो जनशक्ति अभावले देशको राजनीति, आर्थिक, सामाजिक विकासमा समस्या उत्पन्न हुन्छ । शिक्षा, स्वास्थ्य, पूर्वाधार निर्माणलगायतका क्षेत्र कमजोर हुँदै जान्छन् । अन्ततः विकासले भन्दा अविकासले देशलाई बढी असर पारेको हुन्छ ।

बौद्धिक पलायन सधैं नकारात्मक मात्र हुन्छ भन्न सकिँदैन । यसका सकारात्मक पक्ष पनि हुन्छन् । यही बाहिरिएको जनशक्ति स्वदेश फर्कीएपछि विदेशमा प्राप्त गरेको ज्ञान, सिप, अनुभव, प्रविधि आदि स्वदेशमा प्रयोग हुन

सक्यो भने देश विकासमा ठुलो परिवर्तन ल्याउन सकिन्छ । कुनै पनि देश सबै थोकमा आत्मनिर्भर हुन सक्दैन । नेपाल आर्थिक दृष्टिकोणबाट कमजोर भइरहेको अवस्थामा विदेश पलायन भएको जनशक्तिले पठाएको रकमले देशको अर्थतन्त्रलाई केही हदसम्म टेवा पुर्‍याएको छ । विदेशमा बसेकाले अन्तर्राष्ट्रिय सम्बन्धको विकास गर्न सक्छन् । जसबाट व्यापार, शिक्षा, स्वास्थ्य जस्ता क्षेत्रमा स्वदेशमा लगानी भित्र्याउन सक्छन् । अन्तर्राष्ट्रिय सम्बन्धले गर्दा स्वदेशभित्र बाह्य लगानी भित्रिन सक्ने सम्भावना पनि हुन्छ । बौद्धिक पलायनका फाइदाभन्दा पनि यसका नकारात्मक पक्ष बढी गम्भीर हुन्छन् । देशमा यस्तो जनशक्ति अभाव हुन जान्छ । जस कारणबाट सेवा प्रवाह तथा विकासनिर्माणका क्षेत्रमा असर पर्छ ।

हरेक देशलाई बौद्धिक पलायनले विकासमा अवरोध निम्त्याएको हुन्छ । शिक्षित, दक्ष र प्रतिभाशाली जनशक्ति उत्पादन गर्न राज्यका तर्फबाट ठुलो लगानी भएको हुन्छ । त्यस्तो जनशक्ति विदेश पलायन हुँदा राज्यलाई ठुलो घाटा हुन्छ । जुन घाटा पूर्ति गर्न राज्यलाई लामो समय र धेरै लगानी लाग्न सक्छ । त्यस कारण स्वदेशमा उत्पादित जनशक्तिलाई स्वदेशमै रोजगारी उपलब्ध गराएर बढीभन्दा बढी लाभ लिन सक्नु पर्छ । बौद्धिक जनशक्ति विदेश पलायनको विषय नेपालका लागि ठुलो समस्या भएको छ । एसइई तथा प्लस टु सकिनासाथ शिक्षित जनशक्ति बाहिरिने गरेको छ । यसरी नै उच्च शिक्षा हासिल गरेकाको सङ्ख्या पनि बढ्दै गएको छ । साधारण शिक्षा हासिल गरेका पनि वैदेशिक रोजगारीका लागि गइरहेका छन् । यस प्रकारले शिक्षित, अर्धशिक्षित, दक्ष, अर्धदक्ष, अदक्ष सबै प्रकारको जनशक्ति विदेश पलायन हुँदा राज्यले ठुलो नोक्सानी बेहोर्नुपर्ने हुन्छ । तत्कालका लागि बौद्धिक पलायनबाट राज्यलाई केही लाभ भए पनि दीर्घकालीन रूपमा भने नोक्सानी नै हुन्छ । फर्कीएपछि विदेशमा प्राप्त गरेको ज्ञान, सिप, अनुभव, प्रविधि आदि स्वदेशमा प्रयोग हुन

सामाजिक न्यायसहितको सुशासन

• नारायण जवाली

बहुजातीय, बहुभाषीय, बहुसांस्कृतिक, बहुधार्मिक जातजाति जनजातिको बसोबास भएको सुन्दर देश नेपाल विकासको हिसाबले पछि परे पनि सुन्दरतामा अम्बल छ । विभिन्न लेकमा पाइने जडीबुटी, हिमालमा पाइने यार्चागुम्बा, कालीगण्डकीमा पाइने शालिग्राम तथा विभिन्न स्थानमा अन्वेषणमा रहेका खनिज धातु यो देशका अमूल्य सम्पत्ति हुन् । वातावरण र मौसमको हिसाबले फरक-फरक तापक्रम, फरक-फरक रहन सहन, बाइसे चौबिसे राज्य सञ्चालन हुँदा बनाइएको ऐतिहासिक राजाका दरबार, पुरातात्विक संरचना नेपाल जान्न र बुझ्न पहिचान दिइरहेका ऐतिहासिक स्थान हुन् । नेपालको सौन्दर्यता, नेपालको बनोट, नेपालको राज्य व्यवस्था, नेपालको आर्थिक अवस्था, नेपाली जनताको स्तर, नेपालका राजनीतिक दलको चरित्र, विकासको ढाँचा, नेपालको विकासका सम्भावना, छिमेकी देशसँगको सम्बन्ध आदिलाई हृदयङ्गम गरी अधिकतम स्रोतको पहिचान र परिचालन गरि देशको सुन्दरतासँगै नयाँ नयाँ कार्यक्रम सञ्चालन गर्न देशले नै माग गरिरहेको छ । अहिलेको प्रविधि विकाससँगै भूमण्डलीकरणको प्रभाव परेको मुलुकमा जनताको अपेक्षा अनुसार विकासको गति बढ्न नसकेको यथार्थ हो ।

सामान्यतया पूर्वाधार विकास, शिक्षा र स्वास्थ्यको विकास, प्रविधिको विकास, विद्युत्को विकास, खेलकुद मनोरञ्जनको विकास ग्रामीण क्षेत्रमा केही हदसम्म पुगे पनि बढ्दो बसाइँ सराइका कारण ग्रामीण क्षेत्रको विकास र जनजीवन प्रभावकारी हुन सकेको छैन । अल्पविकसित राष्ट्रबाट विकासशील राष्ट्रमा स्तरोन्नति हुन लाग्दा भने धेरै आशाका अङ्कुरा टुसाउन लागेको आभास हुन्छ । वर्तमान अवस्थालाई नियाल्दा देशमा औद्योगीकरण भई रोजगारी सिर्जना हुनुपर्नेमा सो नभई रोजगारीका लागि नेपाली बिदेसिन बाध्य हुनुपर्ने अवस्था छ । शिक्षा आर्जनका लागि दक्ष जनशक्तिसँगै सशक्त युवा बिदेसिनाले एकातिर युवा शक्तिको ह्रास भएको छ भने अर्कोतिर शैक्षिक यात्राका नाममा थुप्रै रकम बाहिरिएको छ । जसका कारण वैदेशिक रोजगार र उच्च शिक्षाका लागि बाहिरिने युवा विद्यार्थीको चापले नेपालमै दक्ष जनशक्ति अभाव हुने यथार्थ परिणामले चिन्ता बढेर गएको छ ।

राजनीतिमा सहिष्णुता

जलस्रोत, पर्यटन, कृषि, जडीबुटी तथा खनिज उद्योगको क्षेत्रमा प्रशस्त सम्भावना बोकेको नेपालले कहिले पनि राजनीतिक स्थिरता कायम गर्न सकेन । पुराना इतिहास केलाउँदै जाने हो भने राणा शासनको पालामा होस्, राजतन्त्रकाल, एकदलीय पञ्चायती राज्य व्यवस्था, संवैधानिक राजतन्त्र हुँदै गणतन्त्रसम्म होस् कुनै पनि समयमा राजनीतिक मेल र स्थिरता देखिएन । आवधिक निर्वाचन हुने पाँच वर्षको अवधिसम्म मात्र २००७ सालदेखि हालसम्म हेर्दा एउटा सरकारले पाँच वर्षसम्म निरन्तर शासन (राज्य सञ्चालन)

गरेको पाइँदैन । राजनीतिक दलमा देश बनाउने विषयमा कहिल्यै साभ्ना एजेन्डा बन्न सकेन । जसले गर्दा अपेक्षाकृत विकास, सुशासन, रोजगारी, शान्ति र आर्थिक विकास हुन सकेन । राजनीतिक द्वन्द्व, असहिष्णुता, अन्मेल जस्ता कारणले भौगोलिक पर्यटन र धार्मिक पर्यटनमा कमी हुन थाल्यो । सधैं हुने राजनीतिक द्वन्द्वका कारण नेपाली जनमानसमा निराशा बढ्न थाल्यो । देश आफैँ सुन्दर मात्र भएर हुँदैन सुन्दर देशलाई समुन्नत बनाउन र बाह्य आकर्षण बढाउन सोही किसिमको वातावरण, राजनीतिक/धार्मिक सहिष्णुतासहित शान्ति र स्थिरता चाहिन्छ ।

स्थिरता र राजनीतिक संस्कारले मात्र समाज गतिशील हुन्छ, समाज गतिशील भयो भने चेतना बढ्छ, चेतनाले आशा जगाउँछ, आशाले मात्र भविष्यको बाटो तय गर्छ । भविष्यप्रति आशा भएन भने वर्तमानमा जोस जाँगर केही आउँदैन, त्यसैले भविष्यप्रति आशावादी हुनु पर्छ । जति पढेर शिक्षा हासिल गरे पनि जीवन चिनेनौँ, देश चिनेनौँ, शिक्षालाई व्यावहारिक बनाएनौं भने त्यो शिक्षाको कुनै अर्थ रहँदैन, आफूले प्राप्त गरेको शिक्षाले देश विकासमा सघाउनु पर्छ । राजनीति, विकास र सुशासनमा लगाउनु । असल विचारले सबैभन्दा पहिला आफैँलाई सहिष्णुतामा बदल्नु पर्छ र अरूलाई असल संस्कारमा बदल्न प्रेरित गर्नु पर्छ । मन, वचन र कर्मलाई सकारात्मकताले पृष्ठपोषण गर्नु पर्छ । तब मात्र सुन्दर देशले सुन्दर मन भेटाउन सक्छ । सुन्दर र शान्त मनबिना आग्रह पूर्वाग्रह भेटाउन सकिँदैन । पूर्वाग्रहले समाजमा सधैं द्वन्द्व बढाउँछ, द्वन्द्वले समाज बिगाडि, समाज बिग्रे देश बिग्रन्छ,

देश बिग्रे अराजकता बढ्छ अराजकताले आत्मसम्मान होइन अपमान बढाउँछ । अपमानले सभ्यता हराउँछ, सभ्यता ह्रास हुँदा नैतिकता गुम्छ, नैतिकता गुमे मानवीय संस्कार हराउँछ र जे पनि हुन्छ ।

एकीकृत मानसिकताको खाँचो

जबसम्म हामी जातजाति, भाषा, धर्म, राजनीतिका नाममा विभाजित हुन्छौँ, तबसम्म द्वन्द्व बढ्न गई शान्ति प्राप्त गर्न सक्दैनौँ । शान्ति र स्थिरताबिना विकास र समृद्धि सम्भव छैन । व्यवस्था परिवर्तनले मात्र जनतामा आशा जाग्दैन, आशा जगाउन व्यवस्थाभित्र सामाजिक न्याय, विकास, सुशासनसहितका कार्यक्रमले अवस्था बदल्नु पर्छ । कानुन बनाउनु सरकारको काम हो, कानुन बनाउन जनताले दबाब दिनु कुनै पनि राज्यमा सुहाउँदो विषय होइन । संसद् छ, सांसद छन्, आवश्यक कानुन बन्न किन ढिलाइ भइरहेको छ ? सांसदको समय कता बितिरहेको छ ? किन कानुन बनाउने जस्तो राज्यको महत्वपूर्ण काम प्राथमिकतामा पर्दैन ? जबसम्म कानुन बन्दैन र कानुनको प्रभावकारी कार्यान्वयन हुँदैन, सुशासन सम्भव छैन र सामाजिक न्याय पनि सम्भव छैन ।

सङ्घीय व्यवस्थामा विकास खोज्न नेताको घर र सिंहदरबार धाउने प्रथाको अन्त्य बिनासन्तुलित विकासको कल्पना पनि गर्न सकिँदैन । जबसम्म योजना र विकासलाई सन्तुलित बनाई नेताको दैलो चाहार्ने र सिंहदरबार धाउने, तस्बिर खिचेर विकासको जस/अपजस लिने प्रथाको बिसर्जन गरिँदैन तबसम्म विकासमा सन्तुलनका अतिरिक्त संघीयताको मर्म र नेताप्रतिको शासक/शासित मानसिकता

अन्त्य गर्न सकिँदैन । शासक/शासित मानसिकताले कहिले पनि स्वाभिमान बढाउन सक्दैन । राज्यले विकासलाई प्राथमिकताका आधारमा छनोट गर्नु पर्छ । सत्ता र शक्तिको आडमा गरिने विकासका योजनाको छनोटले समाजमा स्वाभाविक रूपमा द्वन्द्व बढाउँछ । त्यो विकास प्रचारमुखी मात्र हुन्छ, गुणस्तरीय हुँदैन ।

राज्य सञ्चालनका विभिन्न आयोगमा योग्यता र क्षमताको आधारमा खुला प्रतिस्पर्धाबाट विज्ञ छनोट गरिनु पर्छ । राष्ट्रप्रति आफ्नो विज्ञता, सरकार र दलहरूको बिना हस्तक्षेप कार्य सम्पादन गर्ने वातावरण बनाउनु पर्छ । यसरी छनोट भएका विषय विज्ञले कार्य सम्पादनमा तोकिएको जिम्मेवारी पूरा नगरे क्षतिपूर्ति भराउने तहसम्म पनि जान सक्नु पर्छ, तब मात्र विषय विज्ञताको आधारमा परिभाषित काम सफल हुन्छन्, सुशासन कायम हुन्छ, विकासले गति लिन्छ । राज्य व्यस्थाप्रति जनताको आकर्षण बढेर जान्छ । दलीय व्यवस्थामा दलहरू बलियो हुनु पर्छ, राज्यको नीति निर्माणमा दलको भूमिका महत्वपूर्ण हुन्छ । दलहरूले जनसरोकारका विषयमा उपयुक्त साभ्ना नीति, विधि तय गरी इमानदारीपूर्वक आफ्नो व्यवहार प्रदर्शन गर्न सक्नु पर्छ । नेपाल जस्तो आर्थिक रूपमा पछि परेको तर सम्भावना प्रशस्त बोकेको मुलुकमा स-साना राजनीतिक मतभेदका आधारमा दल विभाजन गर्ने, राष्ट्रको हितभन्दा दलको स्वार्थ सर्वोपरि ठान्ने, पूर्व विशिष्टका नाममा ठुलो धनराशि खर्च गर्ने जस्ता क्रियाकलाप अन्त्य गर्नु पर्छ ।

राज्य सञ्चालनमा बाह्य अनुभव

बाँकी तेस्रो पृष्ठमा

भापाली किसानहरुको आन्दोलन तस्वीरमा

दुईजनालाई प्रहरीले गोली हानी पक्रियो

भापा । कैलालीको भजनी नगरपालिकामा भान्म खोजेका दुईजना आरोपीलाई प्रहरीले गोली हानेर नियन्त्रणमा लिएको छ।

आरोपी जेठ १५ गते खुकुरी हानेको अभियोगमा प्रहरी नियन्त्रणमा रहेका ज्यान मुद्दाका आरोपी रिदम ढुंगाना र मिलन चन्द रहेका छन्।

कैलालीका डीएसपी राजकुमार सिंहका अनुसार टीकापुरमा गत जेठ १५ गते स्थानीय टेकेन्द्रसिंह विष्टमाथि खुकुरी प्रहार भएको घटनामा कैलाली गाउँपालिका-२ को शिवरत्नपुरबाट उनीहरूलाई पक्राउ गरिएको थियो।
भजनी क्षेत्रमा पुग्दा उनीहरू भान्म खोजेपछि

प्रहरीले गोली चलाउनुपरेको डीएसपी सिंहले बताए। गोली प्रहार गरेर दुवैजनालाई नियन्त्रणमा लिइएको उनले पुष्टि गरेका छन्। उनीहरूलाई नियन्त्रणमा लिन प्रहरीले दुई राउण्ड हवाई फायर र दुईवटा गोली प्रहार गर्नुपरेको जनाएको छ। गोली प्रहारबाट दुवैजनाको घुँडामुनि चोट लागेको छ। 'कैलाली गाउँपालिका-२ शिवरत्नपुरबाट

पक्राउ परेका रिदम ढुंगाना र मिलन चन्दलाई प्रहरी टोलीले टीकापुर लामिरहेको थियो', डीएसपी सिंहले भने, 'बाटोमा पिसाब फेर्ने क्रममा भान्म खोजेपछि गोली चलाउनुपरेको हो'।
घाइते भएका उनीहरूलाई अहिले सेती प्रादेशिक अस्पतालमा लिएको छ।

प्रतिपक्षी दलहरुको एक स्वर

भापा(प्रस) ॥ भिजिट भिसा प्रकरणलाई लिएर जेठ १२ गतेदेखि प्रतिनिधि सभा बैठक अवरुद्ध छ। छानबिन समिति गठन हुनुपर्ने भन्दै प्रतिपक्षी दलहरूले संसद् अवरुद्ध गर्दै आएका छन्।
यसैबीच बिहीबार बसेको प्रतिपक्षी दलहरूको बैठकले 'भिजिट भिसा मार्फत हुने मानव तस्करी' को संगठित अपराधको अन्त्य गर्न संसदीय छानबिन समिति गठन गर्नुपर्ने निष्कर्ष निकालेको छ।
बिहीबार बसेको प्रतिपक्षी दलहरूको पहिलो चरणको

बैठकको निष्कर्ष सार्वजनिक गर्दै राख्पाका कार्यवाहक प्रवक्ता मनिष भाले भिजिट भिसा प्रकरणमा छानबिन समिति बनाउनुपर्नेमा प्रतिपक्षी दलहरूको एकमत रहेको बताए।
'आजको पहिलो चरणको बैठकको निष्कर्ष: हाल संघीय सदनमा रहेका सबै प्रतिपक्ष दलहरू 'भिजिट भिसा मार्फत मानव तस्करीको संगठित अपराध' सदाका लागि निराकरण गर्न छानबिन समिति बनाउने कुरामा एक ठाउँमा रहेको निष्कर्ष रहेको छ', भाले भने।

सामाजिक...

ठुला ठुला विकसित देशमा राजनीतिक सहिष्णुता, विकासका मोडेल, निर्वाचन प्रक्रिया, विपक्षी दलप्रतिको सम्मान, नागरिक र राज्यको सम्बन्ध, प्रशासन प्रणाली, जनतालाई दिने राहत, कर प्रणाली, करको सदुपयोग, असक, असहाय तथा फरक क्षमताका नागरिकलाई गर्ने राज्यको सम्मान, शिक्षा स्वास्थ्य, यातायात, सुरक्षासँगै उच्च प्रविधिको प्रयोग, मनोरञ्जन तथा दण्ड जर्मिनाको कडा व्यवस्था, सुशासन र सभ्यता, भूगोल र जनसंख्याको अनुपातमा

कम संख्यामा रहेको दलको अभ्यासलाई अध्ययन गर्नु पर्छ। नेपालको सम्बन्धमा नेता, विषय विज्ञ, उच्चपदस्थ कर्मचारी, उच्चपदस्थ सुरक्षासम्बन्धी जानकारी, उच्च पदस्थ न्यायालयको क्षेत्रमा काम गर्ने व्यक्ति तथा देशका लागि कुनै न कुनै भूमिकामा रहेका महानुभाव विदेश भ्रमण गरी त्यहाँको अवस्था अध्ययन गरेका इतिहास नपढेका भने पटकै होइनन् तर नेपालमा लागू गर्न भने चुकेकै हुन्। राम्रो सिकने कुरा जो कसैबाट पनि सिक्नु पर्छ।
नेपालको राज्य सञ्चालनमा विधि नीतिको

अभावमा मात्र ढिलासुस्ती अनिर्णयिता भएको नभई चर्को राजनीतिक द्वन्द्व र स्वार्थले विभाजित मनस्थितिका कारण परिणाममुखी काम हुन नसकेको सत्य हो।
नेतृत्वमा देखिएको चरम अवसरवादसँगै आफ्नो काम, कर्तव्य र जिम्मेवारी बिर्सेर क्षणिक स्वार्थमा आफ्ना धारणा बनाउने प्रवृत्तिले र राजनीतिक असहिष्णुता र देवत्वकरण गर्ने प्रवृत्तिले समस्या निम्त्याएको हो।
अराजकता, भ्रम र छलकपटमा अल्मलियो भने राजनीतिक अन्योलता, वैमनस्यता, अराजकता, सुशासनहीनता, अहमता, जिम्मेवारी बोध

हीनता, अदूरदर्शिता, विवेकहीनतासँगै समाज विभाजन हुने खतरा बढेर जान्छ। यसको एक मात्र समाधान मानसिकतामा परिवर्तन गरी राष्ट्र पहिलो, सुशासन दोस्रो र दल तेस्रो हुनु पर्छ।
एकअर्काको हान्योउने, अनावश्यक आरोप प्रत्यारोपमा रमाउने, सत्य तथ्यभन्दा पनि मिथ्या कुरामा जोड दिई राजनीतिक अभिष्ट पूरा गर्ने प्रवृत्ति अन्त्य नहुँदासम्म समाजमा विभाजनको खतरा बढिरहन्छ र द्वन्द्व अगाडि विकास पछाडि पर्छ।
समाज भाँड्ने चाहना घोषित रूपमा कुनै राजनीतिक दलको हुँदैन तर यसलाई अघोषित

रूपमा आफ्नो स्वार्थ खातिर कुनै न कुनै रूपले र व्यवहारले समाज विभाजनमा दलहरूको भूमिका रहेको पाइन्छ। समाजलाई विभाजन गर्ने/नगर्ने एकीकृत मानसिकता बनाउने/नबनाउने दलहरूको व्यवहारमा निर्भर रहन्छ। सही विचार र व्यवहारले मात्र समाज रूपान्तरण हुन्छ। मनमा शान्तिको भावना लिई एकीकृत मानसिकताका साथ विद्रोहले होइन समालोचनाले सबै द्वन्द्व अन्त गर्न सकिन्छ भन्नेमा प्रतिबद्ध रही दलीय नेतृत्वले आफूलाई राष्ट्र र जनताका सामु स्थापित गराउन सक्नु पर्छ, तब मात्र देशमा सामाजिक न्यायसहितको सुशासन, शान्ति विकास र समृद्धि सम्भव छ।

सुपर कार्डिनेटिक एक्सप्रेस कुरियर

राष्ट्रिय तथा अन्तर्राष्ट्रिय चिटि, पत्र, पार्सल पठाउन परे हामिलाई सम्मन्वहोस्।
बिगत ३ दशकदेखि अनुभवी तथा विश्वासिलो एकमात्र कुरियर

सम्पर्क:
फोन: ०२३-५४०८०८
मो: ९८५२६७३५५
बित्तोड (सिटी सेक्टर), भापा.
अदुवा खोला छेउ

वर्गीकृत विज्ञापन संकलन केन्द्रहरु :

चन्द्रगढी, मद्रपुर

लोकबहादुर कुँवर : ९८४२६८३९९६
द्रोण अधिकारी : ९८४२६२८७९९

दमक

विष्णु सुब्बा : ९८५२६७०९३७
देविबहादुर बस्नेत : ९८५७९२६६२९

मेचीनगर

चारआली : ९८४२७०३०९३
गोबिन्द धिमरे : ९८५५२५०९५०

उर्लाबारी

रुपेन्द्र शेर्मा : ९८४२०९२४०६
विराटनगर
क्रिष्टियन आई: ०२९-५२५६९८

इलाम, मंगलबारे

रणवीर लिम्बू
९८५६९८४७५७

काकरमिट्टा

फ्रेन्डसिप पुस्तक पसल
०२३-५६२४२४

भापा बजार

बरत राजवंशी
९८५७०४९००९

आजको राशिफल

मेष नयाँ वस्त्र र अलङ्कारको प्राप्ति पनि हुनसक्छ। मनोरञ्जनमा सहभागिता भइनेछ।

महत्वपूर्ण कामको थालनी हुनेछ। कुनै कुराले मनमा शान्ति छाउनेछ।

वृष आज रमाइलो यात्राको सम्भावना छ। रोकिएको धन हात पर्ला।

कर्कट नयाँ ज्ञान सिक्ने मौका मिल्नेछ। स्वादिष्ट भोजनको आनन्द समेत पाइएला।

आज महिला वर्गबाट विशेष साथ र सहयोग मिल्नेछ। अरुलाई प्रभावित पारेर

सिंह मनोरञ्जनको क्षेत्रमा सफलता मिल्नेछ। शरीर भारी र मन अस्थिर रहने सकेत

तुला आज आम्दानी प्रशस्तै बढ्नेछ। प्रेम र दाम्पत्य जीवन सुखमय हुनेछ।

सामाजिक क्षेत्रबाट राम्रो सहयोग पाइनेछ। धार्मिक तथा समाज सेवामा मन लाग्नेछ।

वृश्चिक आज छोटो दुरीको लाभदायक यात्रा रहला। एकपछि अर्को अवसर आउनाले मन

मकर घरमा अतिथिको आगमन हुनेछ। स्वास्थ्यको ख्याल गर्नु पर्नेछ।

राजनैतिक कार्यमा सफलता मिल्नेछ। विपरीत वर्ग प्रति आकर्षण बढ्नेछ।

कुम्भ परीक्षा र पढाईमा राम्रै सफलता मिल्ला। रमाइलो यात्रा गर्ने अवसर प्राप्त हुनेछ।

मिथुन